

Arrest

nr. 133 201 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2014, houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014 om 10:30u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van

de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

2.1 De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij de wettelijke termijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen deed verlopen. Zij verwijst naar artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat, gelet op het feit dat het thans bestreden bevel niet een eerste verwijderingsmaatregel betreft, zij een beroepstermijn van vijf dagen in acht diende te nemen. De vordering is bijgevolg laattijdig ingesteld, aldus de verwerende partij.

2.2. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van dezelfde wet stelt :

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten op 6 mei 2014, met op 25 juli 2014 een uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 4 augustus 2014.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij afgegeven tegen ontvangstbewijs op 3 november 2014, zodat krachtens artikel 39/57, §2, 3° van de Vreemdelingenwet haar beroepstermijn van vijf dagen begon te lopen de eerste dag daarop volgend, zijnde 4 november 2014. De op 13 november 2014 ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve laattijdig ingediend, zodat zij ook wat betreft het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten als onontvankelijk moet worden verworpen.

De verzoekende partij heeft echter steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). *In casu* haalt verzoekende partij geen redenen van overmacht aan.

In het verzoekschrift werpt verzoeker op, dat indien de beroepstermijn vijf dagen zou bedragen, zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel *conform* artikel 13 van het EVRM is geschonden.

De Raad wijst er vooreerst op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St. Kamer, 2005- 2006, nr. 51 2479/001, 323) en bovendien kan worden gewezen op arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof waarin het Hof zich op meerdere plaatsen positief heeft uitgesproken over het feit of de beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen worden beschouwd. Vervolgens wordt erop gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het EHRM een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklust ordentelijk te kunnen beheren. De termijn van 5 dagen is dus

op zichzelf niet in strijd met artikel 13 van het EVRM. (EHRM 22 september 2011, H.R. t. Frankrijk, nr. 64780/09.; EHRM 6 juni 2013, M.E. t. Frankrijk, nr. 50094/10)

Waar verzoeker meent dat de termijn niet redelijk is stelt de Raad vast dat het volgens de wetgever weldegelijk een redelijk termijn is aangezien de vreemdeling, na een tweede verwijderingsmaatregel, al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden. *“Een korte beroepstermijn wordt als redelijk beschouwd. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden ingebouwd. Termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendings uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De nieuwe termijn moet volstaan voor de vreemdeling om het nodige te doen om een uiterst dringend beroep in te dienen bij de Raad. Tegelijkertijd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet te lang in het ongewisse over de termijn waarbinnen hij een repatriëring of teruggedrijving kan organiseren. Indien de vreemdeling binnen deze termijn geen uiterst dringende procedure opstart, dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene teruggedrijven of repatriëren. Indien de vreemdeling na deze termijn een uiterst dringende procedure wenst te op te starten, dan zal dit onontvankelijk zijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingediend beroep toch behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De vreemdeling heeft echter zoals steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Een andere nieuwigheid betreft het voorzien van een bijzondere beroepstermijn indien de vreemdeling reeds het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wanneer een volgende beslissing wordt genomen (bijvoorbeeld inzake een meervoudige asielaanvraag), om te kunnen garanderen dat ingestelde meervoudige procedures binnen een redelijke termijn kunnen afgehandeld worden. Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 7-9).*

De ingediende vordering is dan ook onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. H. VAN GOETHEM,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. MOONEN